

[Landbrugsministeren]

konklusionen, men siger tak for den. Jeg havde faktisk forestillet mig noget helt andet, men hr. Poulsaard har jo somme tider lyst til at overraske os.

Så vil jeg generelt sige tak for en velvillig modtagelse af lovforslaget som helhed. Jeg synes, det er interessant at høre de forskellige argumenter. Hvis jeg tager de mest skeptiske, socialdemokraterne og SF, må jeg sige, at jeg var lidt overrasket over deres konklusion, for i deres taler havde de heldigvis – og det siger jeg tak for – kun gode ord at sige om lovforslaget, idet de fremhævede nydannelsen i loven, nemlig at man kunne få a conto på sit lån og føre det med, hvis man købte en ny ejendom eller tillægsjord. Det har alle ordførere syntes var en udmærket ordning.

Alle ordførere har også givet udtryk for, at det var godt, at fem kunne have sameje, og at man havde individualiseret disse låneordninger, men så undrer det mig lidt, at man kommer til den konklusion, at nu skal det kombineres, nu skal det bindes sammen med en refinansieringsordning. Det har jeg meget vanskeligt ved at forstå. Jeg kan ikke forstå, hvad det har med refinansiering at gøre, for uanset hvilken finansieringsform man vil have, er det loven om lån til yngre landmænd, der vil virke. Derfor kan jeg ikke forstå modstanden mod at gennemføre dette her. Det kan tilpasses til enhver form for finansiering, derfor har jeg lidt vanskeligt ved at forstå det, ud over at det er en politisk betragtning. Og når man hører den socialdemokratiske ordfører sige, at det altid har været god tradition i forbindelse med landbrugslovene, at der er et bredt flertal, undrer jeg mig lidt over, at man kombinerer dette med noget helt andet. Men det kan vi så vende tilbage til; det er en politisk betragtning, som vi nok får diskuteret senere.

Jeg skal komme med nogle direkte svar til den socialdemokratiske ordfører, der bl.a. spørger: hvorfor DLR og ikke de andre? For det første har DLR ifølge realkreditloven kompetence til at gå op til 70 pct. Det er enklere. Derimod de andre: hvis vi skal dele det ud på de andre, giver det dels administrativt større besvær, dels har de ikke denne kompetence ifølge realkreditloven. Det er en af årsagerne til det.

Det næste spørgsmål er: hvad siger disse organisationer? Det ligger jo sådan, at disse forhandlinger altid foregår bag lukkede døre

og er fortrolige, og det er ikke op til mig at fortælle, hvad de andres synspunkter er. Jeg kan redegøre for mine egne synspunkter, men jeg skal ikke fortælle, hvad de andres synspunkter er vedrørende lovgivningen. Derfor skriver jeg også, at dette lovforslag har været forhandlet med landbrugs- og husmandsforeningerne og DLR. Det er den oplysning, jeg har givet, og så må de forskellige organisationer selv offentligt give udtryk for deres mening om loven.

Som sagt kan jeg forstå, at man er positiv over for de ændringer, der er foreslået, men mener, de skal kædes sammen med en finansieringsreform. Jeg synes, det er lidt synd, for det kan jo trække meget længe ud. Jeg vil gerne have, at denne lov bliver til gavn for unge landmænd allerede i 1985, og så synes jeg, det er synd, hvis man kæder det sammen med noget andet, som det i hvert fald tager meget længere tid end et år at lave ifølge de intentioner, man hele tiden har givet udtryk for. Det er i hvert fald ikke teknisk så enkelt, som man tror. Jeg håber, at vi under udvalgsarbejdet kan få klaret disse ting, for de skal nemlig skilles ad efter min opfattelse.

Så blev der spurgt, hvorfor man ikke kan vente, til EF-Ministerrådet har færdigbehandlet disse strukturforslag. Man kan selvfølgelig altid sige, at vi kan vente, men nu har vi diskuteret strukturforslagene i EF-Ministerrådet i meget lang tid, og jeg kan ikke rigtig se, hvornår vi bliver færdige og får truffet beslutningen. Jeg synes ikke, at unge landmænd skal lide under, at vi skal vente på, at dette forslag bliver færdigbehandlet. Men for øvrigt har vi lavet det sådan, at loven, så vidt vi kan se, skulle være i god overensstemmelse med de EF-forslag, der kommer – hvis de kommer.

Det var vist de spørgsmål, jeg skulle svare på.

Til hr. Rønholt vil jeg sige, at det er rigtigt, at det altid er svært at starte, og dér kan jeg spørge generelt: hvor meget skal man give i hjælp til at starte? Hvis man giver for meget hjælp i begyndelsesstadiet, løber man den risiko, at disse tilskud og subsidier bliver kapitaliseret, ikke til køberens gavn, men til sælgerens. Vi kan også sige, at fejlen ved den gamle lov måske var, at det kontante tilskud med det samme havde en tendens til at blive kapitaliseret, i hvert fald i visse perioder, mere til sælgerens fordel end til køberens. Jeg